

ложението да се очаква, се оправда много по-рано, отколкото прѣдвиждаше.

Подъ егидата на новия юрнекъ — Мурадъ V. и неговата дѣсна рѣка — Мидхатъ паша, духовната и физическа репресия надъ българитѣ се развиха въ своитѣ крайни форми.

Българскиятъ Революционенъ Комитетъ трѣбваше да дѣйствува.

II.

Ала, както Старо-Загорското възстание (1875.), така сѣщо Априлското (1876.) и майскитѣ събития, туриха въ затруднение не само комитета, но сѣщо така героитѣ на фразата. Отъ септември 30. (1875.) Ботйовъ напълно бѣше прѣдалъ дѣлото въ рѣцѣтъ на „дипломатитѣ“, безъ да се отчужди отъ движението ¹⁾. Той наблюдаваше и казваше да се координиратъ силитѣ на възстаналитѣ роби, или ако това не се постигне — революцията да търси по-згоденъ моментъ. Револю-

¹⁾ Ние казваме „безъ да се отчужди“, защото по нашитѣ свѣдѣния никакъ не отговаря на истината твърдението на нѣкои, какво Ботйовъ билъ „отритнатъ отъ първата линия на борцитѣ“ (З. Стояновъ, Опытъ за биограф. стр. 288; Д. Т. Страшимировъ, Критически опытъ, стр. 189.). На стр. 290. З. Стояновъ коментира единъ паспортъ съ дата 2. януари 1876. издаденъ на „M-r Botioff journaliste et publiciste, allant à l'étranger“ и пр., съ който поетътъ се е канилъ да ходи втори пѣтъ въ Русия — „какъ за помощи разбира се“ — добавя сѣщиятъ З. Стояновъ. Този фактъ би билъ достатъченъ, за да млъкнатъ невѣрнитѣ приказки за „глухотата“ на Ботйовъ. Сѣщето убѣждение изграждатъ у насъ и личнитѣ писма на поета, цитирани изъ нашата книга, които носятъ дати отъ ноември, декември (75.) и януари 76. (Вж. още Архивъ, I. стр. 262, 263, 264.). Сѣщо така, тукъ му е мѣстото да забѣлжимъ, че Ботйовъ никои не е обвинявалъ въ злоупотреба на суми, което го принудило да се „отчужди“ отъ комитета, както твърдятъ сѣщитѣ писатели. Подобни слухове не сѣ сжществуваха: тѣ сѣ измислица на млада България!